

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 215/2018-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného obchodnou spoločnosťou Hudec s. r. o., Lazaretská 23, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marek Hudec, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 CoZm 38/2016 z 30. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2018 elektronickým formulárom doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenia

práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoZm 38/2016 z 30. júna 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd ako súd odvolací napadnutým uznesením potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 CbZm 358/2015 z 22. februára 2016, ktorým okresný súd

(i) zrušil zmenkový platobný rozkaz sp. zn. 3 Zm 752/2014 z 13. februára 2015 a konanie zastavil,

(ii) prikázal navrhovateľovi vrátiť súdny poplatok za podaný návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu vo výške 19 782,68 €,

(iii) uložil sťažovateľovi ako odporcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 19 982,50 € za námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu sp. zn. 3 Zm 752/2014 z 13. februára 2015,

(iv) žiadnemu z účastníkov súdneho konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

3. Sťažovateľ v úvode svojej sťažnosti uvádza: *«Podľa pzn. č. 5 k položke 1 prílohy zákona č. 71/1992 Zb. (sadzobník súdnych poplatkov) v znení účinnom do 30.6.2016 platilo: „Podľa rovnakej sadzby sa platí poplatok za námietky v zmenkovom a šekovom konaní, za odpor proti platobnému rozkazu, za odpor proti európskemu platobnému rozkazu, ak súd námietky nezamietol alebo odpor neodmietol.“»*

4. Sťažovateľ následne argumentuje, že poplatková povinnosť vzniká až v okamihu, keď súd nezamietne podané námietky žalovaného, teda nie už samotným podaním námietok. V jeho prípade však žalobca prv, než súd mohol rozhodovať o sťažovateľových námietkach, vzal žalobu v plnom rozsahu späť, čím dôvod sporu odpadol a okresný súd (správne) konanie zastavil. Okresný súd tak podľa sťažovateľa zároveň nerozhodoval o jeho námietkach, keďže to procesne nebolo možné. Rozhodnutie o zamietnutí či nezamietnutí námietok potom absentuje. Napriek tomu sťažovateľ bol všeobecnými súdmi zaťažený poplatkovou povinnosťou a zároveň žalobcu poplatkovej povinnosti zbavili. V prípade

súdneho poplatku zaplateného alebo splatného podaním odporu podľa sťažovateľa došlo od 1. januára 2009 ku korekcii právnej úpravy v tom smere, že v prípadoch, keď súd nekonal vo veci samej, zanikla tiež potreba spoplatnenia tohto procesného úkonu. Podľa názoru sťažovateľa tak išlo o naplnenie zmyslu a účelu tohto súdneho poplatku, keďže skončením sporu pred prerokovaním veci odpadol legitímny dôvod na požadovanie tohto súdneho poplatku, keďže nedochádza k zaťažovaniu súdnej sústavy potrebou rozhodovať o spoplatnenom procesnom úkone. Odlišnosť, resp. absencia obdobnej úpravy aj v prípade súdneho poplatku spojeného s námietkami voči zmenkovému platobnému rozkazu (čo bol prípad sťažovateľa) nemá podľa sťažovateľa žiadne opodstatnenie, a preto je namieste tento nedostatok preklenúť rozhodovacou činnosťou súdu. Podľa záverov sťažovateľa všeobecné súdy v jeho veci zaujali zjednodušený postoj, argumentujúc neexistenciou právnej úpravy, ktorá by zakladala zánik poplatkovej povinnosti za podané námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu, pričom odmietli vykonať výklad, aplikujúc analógiu § 11 ods. 9, resp. § 11 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, dôvodiac nemožnosťou takejto analógie, pričom tento záver podľa sťažovateľa súdy bližšie a presvedčivo nezdôvodnili.

5. Sťažovateľ tiež v sťažnosti uviedol, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal v podstate z rovnakých dôvodov

„a) dňa 9.11.2016 dovolanie z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a tiež podľa § 420 písm. f) CSP,

b) dňa 11.11.2016 prvú ústavnú sťažnosť a

c) dňa 15.5.2017 druhú ústavnú sťažnosť, nakoľko moju prvú sťažnosť ústavný súd odmietol pre technické problémy podateľne súdu“.

6. O uvedených sťažnostiach sťažovateľa už ústavný súd rozhodol uzneseniami sp. zn. I. ÚS 67/2017 z 8. februára 2017 a sp. zn. II. ÚS 369/2017 z 15. júna 2017. O jeho dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3 Obdo 29/2017 z 24. augusta 2017.

7. Zachovanie lehoty na podanie sťažnosti sťažovateľ odôvodnil takto:

„Podľa názoru všetkých senátov ústavného súdu (napr. IV. ÚS 177/05, I. ÚS 169/09, II. ÚS 443/2011, III. ÚS 798/2016) v prípade podania opravného prostriedku (odvolanie či dovolanie) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

Ústavný súd o mojej (prvej) sťažnosti síce rozhodol rozhodnutím II ÚS 369/2017 dňa 15.6.2017 tak, že túto považoval za podanú oneskorene. Pri svojom rozhodovaní ale nezohľadnil vyššie uvedené skutočnosti - existenciu dovolacieho konania.

Napádané uznesenie KS Bratislava je síce právoplatné už dňom 12.9.2016, avšak uznesenie NSSR sp.zn.: 3Obdo/29/2017 zo dňa 24.8.2017, ktoré hodnotím ako účinný prostriedok nápravy je právoplatné až dňom 15.11.2017.

Sťažnosť preto podávam v rámci 2-mesačnej prekluzívnej lehoty v zmysle § 53 ods. 3 Zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení.“

8. Sťažovateľ navrhol vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil, že *„Ústavné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR tiež v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR ako i právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ďalej ústavné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 13 ods. 4 a 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. 3CoZm/38/2016 zo dňa 30.06.2016 porušené boli“, a ďalej „zrušil Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. 3CoZm/38/2016 zo dňa 30.06.2016 a vec mu vrátil na nové rozhodnutie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom SR.“.*

9. Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ tiež navrhol, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť tretieho výroku uznesenia okresného súdu sp. zn. 3 CbZm 358/2015 z 22. februára 2016 v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu. Svoj návrh odôvodnil s poukazom na ním uvádzané dôvody v sťažnosti, ako aj na výšku toho času vykonateľnej poplatkovej povinnosti voči jeho osobe, podčiarkujúc, že vyhovením tomuto návrhu sa zároveň nezasahuje do práv iných osôb.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ v sťažnosti sám uvádza, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal „*v podstate z rovnakých*

dôvodov“ 9. novembra 2016 dovolanie, 11. novembra 2016 prvú ústavnú sťažnosť a 15. mája 2017 druhú ústavnú sťažnosť.

13. Ústavný súd lustráciou v registri podaní zistil, že 11. novembra 2016 mu bola doručená sťažnosť sťažovateľa vedená pod sp. zn. Rvp 14402/2016, neskôr I. ÚS 67/2017. Uvedená sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

14. Ústavný súd tiež lustráciou zistil, že 15. mája 2017 mu bola doručená ďalšia sťažnosť sťažovateľa vedená pod sp. zn. Rvp 887/2017, neskôr II. ÚS 369/2017. O predmetnej sťažnosti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia tých istých základných práv napadnutým uznesením krajského súdu, rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 369/2017 z 15. júna 2017 tak, že sťažnosť sťažovateľa odmietol ako oneskorene podanú, keďže napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 12. septembra 2016, a teda sťažnosť bola ústavnému súdu podaná po lehote v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

15. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

16. Vzhľadom na to, že o namietanom porušení základných práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd už rozhodol odmietnutím sťažnosti ako oneskorene podanej, je nutné sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú podľa § 24 písm. a) v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Sťažovateľ síce uviedol, že vo veci podal dovolanie a dve ústavné sťažnosti, pričom v poradí druhá ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako oneskorene podaná, avšak včasnosť aktuálnej sťažnosti, o ktorej ústavný súd rozhoduje, sa odvíja od právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 29/2017 z 24. augusta 2017, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu ako procesne neprípustné, pričom poukázal napr. na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva

z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53 a 54.

18. K tomu ústavný súd uvádza, že nebolo podľa jeho názoru možné aplikovať judikatúru ústavného súdu (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010) vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu, podľa ktorej lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sám sťažovateľ v sťažnosti vedenej pod sp. zn. II. ÚS 369/2017 týkajúcej sa napadnutého uznesenia krajského súdu vo vzťahu k právomoci ústavného súdu uviedol, že *„niet iného súdu, ktorý by chránil moje tu uvádzané základné práva; teda nemám iný účinný prostriedok nápravy a ochrany pred zásahmi do mojich základných práv, než je konanie pred Ústavným súdom SR“*. Navyše, v uvedenej sťažnosti zamlčal podanie dovolania proti napadnutému uzneseniu krajského súdu. Dokonca uviedol, že *„Ústavnému súdu SR je zároveň mojou ústavnou sťažnosťou daná príležitosť vyjadriť sa k rozličnosti aplikačnej praxe, ktorú doposiaľ z dôvodov právnej úpravy procesných predpisov nie je možné riešiť konaním pred Najvyšším súdom SR.“*. Až v aktuálnej sťažnosti doručenej 15. januára 2018 uviedol, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal v podstate z rovnakých dôvodov dovolanie (9. novembra 2016) a prvú ústavnú sťažnosť (11. novembra 2016), teda s odstupom 2 dní. Tiež je potrebné poukázať na skutočnosť, že sťažovateľ v sťažnosti vedenej pod sp. zn. II. ÚS 369/2017 požiadal ústavný súd o odpustenie zmeškania lehoty na podanie sťažnosti, *„uvedomujúc si plynutie času, v dôsledku ktorého lehota podľa § 53 ods. 3 Zákona č. 38/1993 Z.z. v platnom znení uplynula“*.

Z uvedeného skutkového a právneho stavu vyplýva, že sťažovateľ, hoci mal vedomosť o všetkých relevantných skutočnostiach, vedome ich prezentoval ústavnému súdu účelovo, v dôsledku čoho sám vyvolal stav, v súvislosti s ktorým ústavný súd nemohol postupovať inak, ako postupoval. Ústavný súd poukazuje aj na to, že postup sťažovateľa vykazuje zrejmé črty konania, výsledkom ktorého má byť získanie istého prospechu konaním, ktoré ma znaky zneužitia práva (abusus iuris).

19. Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažovateľ si sám odporuje, keď v sťažnosti sp. zn. II. ÚS 369/2017 uvádza, že nemá iný účinný prostriedok nápravy, než je konanie pred ústavným súdom, a že vec nie je možné riešiť konaním pred najvyšším súdom, pričom zároveň požiadal o odpustenie zmeškania lehoty na podanie sťažnosti, a na druhej strane v aktuálnej sťažnosti doručenej 15. januára 2018 úplne opačne účelovo uvádza, že uznesenie najvyššieho súdu o jeho dovolaní hodnotí ako účinný prostriedok nápravy, v záujme zachovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti. Uvedené okolnosti bránia zachovaniu lehoty vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, pretože v opačnom prípade by sa možnosť podania ústavnej sťažnosti vo vzťahu k odvolaciemu rozhodnutiu umelo predlžovala.

20. Odmietnutím je sťažnosť sťažovateľa vybavená v celom rozsahu vrátane jeho návrhu na vydanie dočasného opatrenia, ktorého vydanie prichádza do úvahy len v prípade sťažnosti prijatej na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2018